

Heinola - tur och retur.

Vi borde ha fattat vinken. Vi hade ju följt Santa Claus väg mot tävlingen på Lag-VM:s hemsida så vi borde ju ha förstått att banan inte kunde ligga särskilt lågt från nordpolen. Det visade sig att vi skulle få tre kylslagna dagar i Heinola...

Torsdag 11 september

Vi startade från Gamleby på förmiddagen. För att spara på vägmil hade vi valt att ta färja från Stockholm till Helsingfors. Via Södra länken gick det smidigt att ratta husbil med släp till Viking Lines terminal vid Stadsgårdskajen. Vi fick vänta en stund innan vi fick köra ombord, det var många lastbilar och trailers som skulle lastas först innan det blev personbilarnas tur.

I kön träffade vi ett par glada normmän som också var på väg till Heinola för att köra sidovagn. Vi fick en angenäm resa och avnjöt både ett rikligt smörgåsbord med fri dryck samt en drink i baren innan vi kröp till kojs i sköna sängar för en natts god sömn.

Fredag 12 september

Färjan anlände till Helsingfors 09:45 och vi kom snabbt av båten. Ganska enkelt tog vi oss ut ur staden och styrde ut på motorvägen mot Lahtis och Heinola. Enligt kartan var det 14 mil och det blev 14 sövande mil för tråkigare utsikt får man leta efter! Det fanns i princip ingenting att se mellan Helsingfors och Heinola – bara skog, ödslig skog och ännu ödsligare skog.

Men vid lunchtid rullade vi så in i depån till Heinolas motocrossbana där redan ett gäng entusiastiska svenskar var på plats. Och det var nu vi insåg att temperaturen inte alls var samma som hemma i Sverige igår.

Här kom vi sörlänningar i kortärmat och barfota i sommarsandaler och klev ut och upptäckte att tempen visade 7 grader! Vi fick vara tacksamma att det var plus... Svenskarna på plats kunde glatt upplysa oss om att det varit frost på morgonen.

Vi etablerade vårt ekipage bredvid våra norska vänner i bortre delen av depån eftersom Clas inte ingick i lagen som skulle köra på lördagen. Under eftermiddagen så anlände resten av de svenske och styrkan blev så småningom fulltalig. Visserligen snackades det om diverse strul på vägen med färjor, tidsnöd och inte minst någon som lurat självaste polisen i höjd med Jönköping – men vad gör man inte för att försvara de svenska färgerna och de tre gulden från 2007!

Lördag 13 september

Vaknar upp till en kylig morgon och får göra en djupdykning i packningen för att hitta varmest tänkbara klädsel inför en lång dag utomhus. Träningen avlöpte väl och jag tror att alla lagen var taggade till tänderna inför uppgiften som väntade.

Kl 12.00 var det dags för förarpresentation av de 7 nationerna som deltog. Spänningen steg – skulle självaste jultomten dyka upp? Och i så fall – vem skulle det vara under masken? Efter att ha följt hela "Santa's whole story" på hemsidan och studerat de redigerade bilderna där fanns en, om än vag, undran om de verkligen hade lyckats få fart på självaste Mikko, men fullt så sofistikerat blev det inte.

Men visst kom han knallandes till slut – självaste jultomten. Direkt från skogen kom han som värdsnationens siste deltagare. Timo Järvinen gjorde en snygg insats och körde sedan sina heat i full tomtundering. Men, men... jag tror nog inte det var av ren snällhet som han gav bort segern i 50+ trots allt.

Om själva racen kan säkert någon annan berätta bättre, jag hade fullt upp där bakom linsen men visst såg jag Gummessons och Ahlströms övertygande segrar i 60+ heaten, Astorsson och Bernhardsson inte mycket sämre och en skön upprepning av segern i klassen från i fjol var ett faktum.

I 50+ kämpade Jofa och Öhlunds en stundom brutal kamp mot snabbåkande finnar och en envis holländare iklädd självlysande orange tröja. Att Öhlund aldrig ger sig visade han ännu en gång efter en närkamp med två duktiga hemmaåkare. Karlsson och Attesjö kämpade på där

bakom och säkrade viktiga poäng till laget. När de två heaten var över var ovissheten total – hur långt hade det räckt?

En nervös väntan vid anslagstavlan blev det innan det stod klart: Sverige hade vunnit guldmedaljen med en ynka poäng före Finland och med de självlysande holländarna på bronsplats.

I 40 + hade laget en tuff uppgift. Carlsson gjorde nog vad han kunde i detta veritabla getingbo och Persson, Lindersson och Johansson kämpade tappert på men visst var det ovanligt motigt emellanåt...

Även England ville ha ett ord med i laget och stred för drottning och fosterland.

Det hela slutade med att hemmanationen Finland vann en klar seger före England men med Sverige på en hedrande bronsplats just före Danmark.

Jag tyckte det var en bedrift att bärga bronset i det sällskapet!

Efter dagens alla övningar och när lag-deltagarna åkt i väg till sin bankett lade sig lugnet över depån. Själva konstaterade jag att varmvattnet i duscharna var slut och det var inte vad jag önskade mig i det lätt förfrusna tillstånd jag befann mig. Och i den stunden förstod jag varför finnar i allmänhet vurmar så för bastu och kosken! Jag hade inte tackat nej till någotdera just då! Kvällen tillbringade vi sedan i goda vänners lag, och det gick bra att värma sig med whisky också. Så småningom kom de pokaltygda kämparna hem till depån och det blev många glada skratt och en sen korvgrillning där i kylan. Grattis alla Ni som fick gyllene pokaler med Er hem från Finland! Snyggt jobbat!

Söndag 14 september

Vaknar till en lika jäkla kall morgon. Värmen i husbilen är det inget fel på men utomhus fanns en del att önska. Anmälan i race office visade sig innehålla även alkotest, vilket naturligtvis bara är bra, och den vållade heller inga problem. Efter träningen tyckte Clas att banan påminde om Vimmerbys och trivdes ganska bra, även om det gick lite tungt bitvis. En hel del av de svenska lagdeltagarna startade även i dag och inte vet jag vad Carlsson fått i sin bronsbägare på lördagskvällen, men helt klart var det något stärkande, för denna dag fick de övriga bara se baskärmen på Carlssons CZ. Och nog var det bra fart även i de övriga svenskarna också tycker jag sådär dagen efter. Finländarna var frikostiga med pokaler även på söndagen så det blev en del bärgade priser till våra förare även då.

Clas var ensam svensk i sin klass och slutade 7:a, helt ok i det sällskapet av hemmaåkare som kände banan bättre.

*Som våra norska vänner uttryckte saken: "Jag kunde inte sagt det bättre själv..."
Får hoppas det inte var någon viktig information vi missade.*

Efter söndagens race och prisutdelning packade vi ihop våra grejor och sa hej då till Heinola. Vi körde under tidig kväll de där tråkiga 14 milen tillbaka till Helsingfors och parkerade utanför färjeterminalen. Förvånansvärt tyst och lugnt för att vara på ett sådant ställe sov vi gott. Allt jag hörde var när Tallinfärjan tutade vid avgången tidigt på måndagsmorgonen.

Måndag 15 september

Vaknade av att parkeringsvakten kom och kollade så vi betalt rätt avgift för både bil och släp. Efter frukost begav vi oss ut på promenad i Helsingfors. Efter kylan i Heinola hade jag dragit på mig en rejäl förkylning så entusiasmen över en dag i Helsinki var inte den bästa. Så därför blev dagen lite avslagen, men vi knallade på runt om i staden ett antal timmar och gjorde några varv på Stockmans innan vi fikade i Saluhallen nere vid hamntorget. Kl 16 var det dags att checka in på färjan tillbaka till Stockholm och nu var det inte lika många som skulle med så det gick snabbt och lätt.

Vi hann duscha och byta om innan Mariella lämnade kajen och snart satt vi till bords för en god middag och ett glas rött. Vädrets makter visade dessutom sin vänligaste sida och inte så mycket som en krusning syntes på Östersjöns vatten denna kväll. Den australiska trubaduren i puben var inte riktigt i min smak och eftersom förkylningen började ta ut sin rätt blev det en ganska tidig kväll i kojén.

Tisdag 16 september

Vaknade tidigt och hängde på låset till sjöfrukosten kl. 7.00.

Vägen in genom Stockholms skärgård är vacker, men det är trångt och går inte med många knops hastighet. Så vi fick ta det lugnt och snällt vänta till 9.30 innan vi var vid kaj igen.

Nästan först fick vi köra av färjan bara för att köra rakt in i en poliskontroll och den andra alkotesten på tre dagar! Visserligen precis lika klokt som i Heinola, men lite förvånande för det är inte var dag vi ser en polis trots att vi kör ganska mycket runt om i landet. Nåväl, allt

var frid och fröjd även denna gång och vi kunde påbörja den sista etappen hemåt. Lagom till lunch svängde vi in på garageuppfarten och så var vi hemma igen.

Ingegerd

(Onödigt vetande: Medeltemperaturen över hela året räknat är i Helsingfors + 6,7 grader...)

En strålande laginsats i Finland!